

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

5 päivänä helmikuuta 2004 *

Asiassa C-380/01,

jonka Verwaltungsgerichtshof (Itävalta) on saattanut EY 234 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Gustav Schneider

vastaan

Bundesminister für Justiz

ennakkoratkaisun miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen toteuttamisesta mahdollisuuksissa työhön, ammatilliseen koulutukseen ja uralla etenemiseen sekä työoloissa 9 päivänä helmikuuta 1976 annetun neuvoston direktiivin 76/207/ETY (EYVL L 39, s. 40) 6 artiklan tulkinnasta,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: P. Jann, joka hoitaa viidennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit C. W. A. Timmermans (esittelevä tuomari) ja A. Rosas,

julkisasiamies: S. Alber,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies M.-F. Contet,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Bundesminister für Justiz, asiamiehenään C. Kren,

— Itävallan hallitus, asiamiehenään H. Dossi,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään J. Sack ja N. Yerrel,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Schneiderin, edustajanaan Rechtsanwalt P. Ringhofer, Itävallan hallituksen, asiamiehenään H. Dossi, ja komission, asiamiehinään J. Sack ja N. Yerrel, 23.10.2002 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 10.12.2002 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Verwaltungsgesichtshof on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 13.9.2001 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 4.10.2001, EY 234 artiklan nojalla ennakkoratkaisukysymyksen miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatteen toteuttamisesta mahdollisuuksissa työhön, ammatilliseen koulutukseen ja uralla etenemiseen sekä työoloissa 9 päivänä helmikuuta 1976 annetun neuvoston direktiivin 76/207/ETY (EYVL L 39, s. 40) 6 artiklan tulkinnasta.
- 2 Kysymys on esitetty asiassa, jossa ovat vastakkain Schneider ja Bundesminister für Justiz ja joka koskee viimeksi mainitun päätöstä hylätä Schneiderin hakemus, jolla hän pyrki saamaan korvausta siitä vahingosta, jonka hän katsoi kärsineensä, koska häntä ei ollut nimitetty tuomariksi Oberlandesgericht Wieniin (Itävalta).

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Yhteisön lainsäädäntö

- 3 Direktiivin 76/207/ETY 1 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tämän direktiivin tarkoituksena on toteuttaa jäsenvaltioissa miesten ja naisten tasa-arvoinen kohtelu mahdollisuuksissa työhön, uralla etenemiseen ja ammatil-

liseen koulutukseen sekä työoloissa samoin kuin 2 kohdassa tarkoitettulla tavalla sosiaaliturvassa. Tästä periaatteesta käytetään jäljempänä nimitystä 'tasa-arvoisen kohtelun periaate'.”

- 4 Direktiivin 76/207/ETY 6 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on kansallisissa oikeusjärjestyksissään toteutettava tarvittavat toimenpiteet, jotta jokainen, joka katsoo joutuneensa loukatuksi sen vuoksi, että 3, 4 tai 5 artiklassa tarkoitettua tasa-arvoisen kohtelun periaatetta ei ole noudatettu, voi esittää vaatimuksensa tuomioistuimessa mahdollisesti ensin saatettuaan asian muun toimivaltaisen viranomaisen käsiteltäväksi.”

Kansallinen lainsäädäntö

- 5 Yleinen vahingonkorvauskanne valtiota vastaan voidaan Itävallassa nostaa Amtshaftungsgesetzin (jäljempänä AHG) 1 §:n 1 momentin nojalla. Mainittu lainen kanne valtion korvausvastuusta on nostettava siviilituomioistuimessa.
- 6 Bundes-Gleichbehandlungsgesetzin (Liittovaltion tasa-arvoista kohtelua koskeva laki, BgBl. I, 1993/100, jäljempänä B-GBG) 15 §:ssä säädetään, että kun mies- tai naispuoliselta virkamieheltä evätään pääsy virkaan sen vuoksi, että valtio loukkaa B-GBG:n 3 §:n 5 momentissa säädettyä tasa-arvoisen kohtelun periaatetta, valtio on velvollinen korvaamaan aiheutuneen vahingon. Tässä viimeksi mainitussa

säännöksessä kielletään kaikki syrjintä uralla etenemisessä ja erityisesti ylennyksissä ja nimittämisissä paremmin palkattuihin tehtäviin.

- 7 B-GBG:n 19 §:n 2 momentin mukaan virkamiesten, joita asia koskee, on vedottava mainitun lain 15 §:ään perustuviin oikeuksiinsa valtiota vastaan esittämällä kuuden kuukauden kuluessa vaatimus sille viranomaiselle, jonka palveluksessa he ovat. Näin annettuun päätökseen voidaan hakea muutosta Verwaltungsgerichtshofissa, joka on hallintotuomioistuin, noudattamalla Bundes-Verfassungsgesetzin (liittovaltion perustuslaki) 130 §:ssä tätä tarkoitusta varten säädettyä menettelyä.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

- 8 Vuonna 1953 syntynyt Schneider on Arbeits- und Sozialgericht Wienin (Itävalta) tuomari. Hän haki kaksi kertaa — vuonna 1997 ja 1998 — pätevyyttään vastaavaa virkaa Oberlandesgericht Wienistä. Virat täytettiin molemmilla kerroilla iältään ja virkaiältään Schneideria nuoremmalla naispuolisella hakijalla sillä perusteella, että naisten uralla etenemiseen varattu kiintiö ei ollut täyttynyt.
- 9 Schneider nosti näistä päätöksistä AHG:n perusteella vahingonkorvauskanteen valtiota vastaan Landesgericht für Zivilrechtssachen Wienissä saadakseen korvausta vahingosta, jota hän katsoi kärsineensä. Hän väitti, että ylennyspäätöksiä tehtäessä hänen henkilöönsä liittyviä syitä ei ollut otettu huomioon. Kanteen tultua hylätyksi, Schneider teki valituksen Oberlandesgericht Wieniin, joka hylkäsi valituksen. Schneider saattoi asian Oberster Gerichtshofin käsiteltäväksi ”Revision”-menettelyn mukaisena muutoksenhakuna. Mainittu tuomioistuin hylkäsi muutoksenhaun 30.1.2001 antamallaan päätöksellä. Viitaten tasa-arvoisen kohtelun periaatetta koskevaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön direktiivin 76/207/ETY osalta (asia C-450/93, Kalanke, tuomio 17.10.1995, Kok. 1995 s. I-3051; asia C-409/95, Marschall, tuomio 11.11.1997,

Kok. 1997, s. I-6363; asia C-158/97, Badeck ym., tuomio 28.3.2000, Kok. 2000, s. I-1875 ja asia C-407/98, Abrahamsson ja Andersson, tuomio 6.7.2000, Kok. 2000, s. I-5539) kyseinen tuomioistuimien katsoi, että Itävallan toteuttama toimenpide etusijan antamiseksi naisille ei ollut yhteisön oikeuden mukainen, koska lainsäädännössä ei ollut taattu erityisellä punnintasäännöksellä (Öffnungsklausul), että miesten henkilöön liittyvät syyt otetaan tapauskohtaisesti huomioon. Tuomioistuimien katsoi kuitenkin, että yhteisön oikeuden vastaisuuden ja väitetyn vahingon välillä ei ollut syy-yhteyttä. Mainitun tuomioistuimen mukaan Schneider ei ollut vedonnut mihinkään seikkaan, joka olisi tullut ottaa huomioon hänen edukseen, jos punnintasäännös olisi annettu.

- 10 Lisäksi Schneider vaati Bundesminister für Justizilta 11.1.1999 päivätyllä kirjeellä korvausta vahingosta, jota hän katsoi kärsineensä sen vuoksi, että häntä ei ollut 14.4.1998 päivätyin hakemuksensa seurauksena nimitetty Oberlandesgericht Wienin tuomariksi. Edellä mainittu ministeri hylkäsi tämän B-GBG:hen perustuneen korvausvaatimuksen (jäljempänä hylkäyspäätös).
- 11 Schneider riitautti tämän hylkäyspäätöksen Verwaltungsgerichtshofissa. Hän väitti muun muassa, että päätös oli lainvastainen, koska sovellettavassa lainsäädännössä veloitettiin henkilö, jota oli loukattu, hakemaan korvausta kärsimästään vahingosta siltä viranomaiselta, joka oli aiheuttanut mainitun vahingon. Schneider väitti myös, että tällaiseen päätökseen kohdistuva tuomioistuimien valvonta, jota Verwaltungsgerichtshof kassaatioistuimena harjoittaa, ei täytä tehokkaan oikeussuojan asettamia vaatimuksia. Edellä mainitulla tuomioistuimella ei ole oikeutta ”tutkia näytön arviointia” ja näin ollen hallintoviranomainen ratkaisee tosiasiakysymykset lopullisesti.
- 12 Verwaltungsgerichtshof korostaa ennakkoratkaisupyynnössään, että sille tehty valitus on luonteeltaan kassaatiovalitus. Kassaatioistuimena se voi tutkia tosiasioita vain rajoitetusti. Tässä tilanteessa ja ottaen huomioon yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön, Verwaltungsgerichtshof katsoi, että on vähintäänkin kyseenalaista, täyttääkö oikeussuoja, jota nyt esillä olevassa asiassa tarjoaa ainoastaan Verwaltungsgerichtshof, riittävästi direktiivin 76/207/ETY 6 artiklassa tarkoitetut yhteisön oikeuden asettamat vaatimukset.

- 13 Katsoen tässä tilanteessa, että tämän kysymyksen ratkaiseminen on tarpeen siinä vireillä olevan oikeudenkäynnin ratkaisemiseksi, Verwaltungsgerichtshof päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Onko — — direktiivin 76/207/ETY 6 artiklaa tulkittava siten, että kyseisessä artiklassa asetettu vaatimus siitä, että jokaisen loukatuksi joutuneen on voitava vedota oikeuksiinsa (tässä tapauksessa esittää vahingonkorvausvaatimus) tuomioistuimessa, ei täyty silloin, kun ainoa mahdollisuus on saattaa asia Itävallan Verwaltungsgerichtshofin käsiteltäväksi, koska kyseisen tuomioistuimen oikeudellinen toimivalta on rajoitettu (kyseessä on kassaatiotuomioistuin, jolla ei ole toimivaltaa tutkia tosiseikkoja)?”

- 14 Julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksen jälkeen Verwaltungsgerichtshof toimitti yhteisöjen tuomioistuimeen 26.3.2003 antamansa määräyksen, jossa se esittää huomautuksensa B-BGB 15 §:n 1 momentin mukaiseen korvausvaatimukseen sovellettavan menettelyn ja AHG:n 1 §:n 1 momentin mukaiseen siviilioikeudelliseen vahingonkorvauskanteeseen sovellettavan menettelyn välisestä suhteesta.

Ennakkoratkaisupyynnön tutkittavaksi ottaminen

- 15 Vastauksena yhteisöjen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen, joka koski Schneiderin vireille panemien kahden menettelyn — toinen Landesgericht für Zivilrechtssachen Wienissä ja toinen Verwaltungsgerichtshofissa — välistä suhdetta, Itävallan hallitus totesi, että siviilituomioistuimissa nostettavalla vahingonkorvauskanteella valtiota vastaan ei poissuljeta tai rajoiteta mahdollisuutta hallinnollisen kanteen nostamiseen valtion korvausvelvollisuuden toteami-

seksi B-GBG:n säännösten mukaisesti. Itävallan hallitus korostaa päinvastoin, että mikäli kantaja vetoaa hallintotuomioistuimessa oikeuksiin, joita hänelle on syntynyt B-GBG:n säännösten rikkomisen perusteella, siviilituomioistuimilla on edelleen niiden yleisen toimivallan nojalla toimivalta ratkaista sellaiset oikeusriidat, joissa on kyse valtion korvausvelvollisuudesta. Näin ollen pääasiassa nostettujen kanteiden tapaiset kanteet voidaan Itävallassa nostaa samaan aikaan sekä siviilituomioistuimissa että hallintotuomioistuimissa.

- 16 Itävallan hallitus täsmentää, että siviilituomioistuimessa annettu ratkaisu ei lähtökohtaisesti sido hallintotuomioistuimia ja vastaavasti hallintotuomioistuimessa annettu ratkaisu ei sido siviilituomioistuimia. Koska siviilituomioistuinten ja hallintotuomioistuinten antamilla ratkaisuilla on eri kohde, sillä seikalla, että siviilituomioistuimessa vaadittu oikeus todetaan perusteettomaksi, ei voi olla sellaista seurausta, että tämä sitoisi hallintotuomioistuinta, sen arvioidessa siinä esitettyjen vaatimusten hyväksyttävyyttä.
- 17 Lisäksi Itävallan hallituksen edellä mainitusta vastauksesta ilmenee yhtäältä, että Schneider on nostanut AHG:n nojalla vahingonkorvauskanteen valtiota vastaan väittäen, että direktiivin 76/207/ETY 2 artiklan 4 kohta on pantu puutteellisesti täytäntöön, ja toisaalta, että kaikki siviilituomioistuimet, joiden käsiteltäväksi asia on peräjälkeen saatettu, ovat hylänneet Schneiderin vaatimuksen sillä perusteella, että yhteisön oikeuden väitetyn rikkomisen eli punnintasäännöksen puuttumisen ja väitetyn vahingon välillä ei ollut suoraa yhteyttä.
- 18 Euroopan yhteisöjen komissio huomauttaa aluksi, että koska Schneiderin Landesgericht für Zivilrechtssachen Wienissä ja Oberlandesgericht Wienissä nostamat valtion vahingonkorvausvastuuseen perustuvat kanteet ovat antaneet mahdollisuuden tutkia pääasiassa kyseessä olevan Bundesminister für Justizin tekemän päätöksen laillisuuden kaikilta osin — yhtä lailla tosiseikkojen kuin oikeuskysymyksenkin osalta — samanaikaisesti vireille pantuun hallinnolliseen menettelyyn sovelletuilla rajoituksilla ei ole asiassa merkitystä. Itse asiassa, mikäli menettelyissä siviilituomioistuimissa noudatetaan direktiivin 76/207/ETY asettamia vaatimuksia, yhteisön oikeuden asettamat vaatimukset täyttyvät pääasiassa,

eikä ennakkoratkaisukysymystä voida ottaa tutkittavaksi. Huolimatta siitä, että menettely kyseessä olevissa siviilituomioistuimissa ja hallintotuomioistuimissa on erilaista ja perustuu eri lainsäädäntöön, menettelyllä, jolla pyritään vahingonkorvausten saamiseen, tähdätään loppujen lopuksi samaan lopputulokseen kuin hallintotuomioistuimessa vireille pannulla menettelyllä.

- 19 Verwaltungsgerichtshofin 26.3.2003 antaman määräyksen osalta, joka saapui yhteisöjen tuomioistuimeen julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksen jälkeen, yhteisöjen tuomioistuin muistuttaa ensinnäkin, että asian suullinen käsittely siinä on päättynyt mainitun ratkaisuehdotuksen esittämisen jälkeen. Yhteisöjen tuomioistuimella oli kuitenkin työjärjestyksensä nojalla mahdollisuus aloittaa uudelleen suullinen käsittely ja antaa uudelleen aloittamisen johdosta edellä mainittu määräys tiedoksi pääasian asianosaisille ja muille osapuolille, joita ennakkoratkaisumenettely koskee, jotta nämä voivat esittää huomautuksensa. Nyt esillä olevassa asiassa yhteisöjen tuomioistuin katsoi, ettei suullista käsittelyä ollut tarpeen aloittaa uudelleen, ja ilmoitti tästä ennakkoratkaisua pyytäneelle tuomioistuimelle, pääasian asianosaisille, jäsenvaltioille sekä sille huomautuksia esittäneille toimielimille.
- 20 Ennakkoratkaisukysymyksen osalta on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 234 artiklalla luotu menettely on yhteisöjen tuomioistuinten ja kansallisten tuomioistuinten välisen yhteistyön väline, jonka avulla yhteisöjen tuomioistuin esittää kansallisille tuomioistuimille ne yhteisön oikeuden tulkintaan liittyvät seikat, joita ne tarvitsevat ratkaistakseen niiden käsiteltäviksi saatetut asiat (ks. asia C-83/91, Meilicke, tuomio 16.7.1992, Kok. 1992, s. I-4871, Kok. Ep. XIII, s. I-107, 22 kohta; asia C-378/93, La Pyramide, määräys 9.8.1994, Kok. 1994, s. I-3999, 10 kohta ja asia C-361/97, Nour, määräys 25.5.1998, Kok. 1998, s. I-3101, 10 kohta).
- 21 Tässä yhteistyössä yksinomaan kansallisen tuomioistuimen, jossa asia on vireillä ja joka vastaa annettavasta ratkaisusta, tehtävänä on kunkin asian erityispiirteiden perusteella harkita, onko ennakkoratkaisu tarpeen asian ratkaisemi-

seksi ja onko sen yhteisöjen tuomioistuimelle esittämällä kysymyksillä merkitystä asian kannalta. Jos esitetyt kysymykset koskevat yhteisön oikeuden tulkintaa, yhteisöjen tuomioistuimen on siten yleensä ratkaistava esitetyt kysymykset (ks. erityisesti asia C-415/93, *Bosman*, tuomio 15.12.1995, Kok. 1995, s. I-4921, 59 kohta; asia C-379/98, *PreussenElektra*, tuomio 13.3.2001, Kok. 2001, s. I-2099, 38 kohta ja asia C-390/99, *Canal Satélite Digital*, tuomio 22.1.2002, Kok. 2002, s. I-607, 18 kohta).

- 22 Yhteisöjen tuomioistuin on kuitenkin katsonut, että oman toimivaltaisuutensa arvioimiseksi sen on poikkeustapauksissa tutkittava ne olosuhteet, joiden vallitessa kansallinen tuomioistuin esitti ennakkoratkaisukysymyksen. Yhteisöjen tuomioistuin voi kieltäytyä vastaamasta kansallisen tuomioistuimen esittämään ennakkoratkaisukysymykseen vain, jos on ilmeistä, että yhteisön oikeuden tulkitsemisella, jota kansallinen tuomioistuin on pyytänyt, ei ole mitään yhteyttä kansallisessa tuomioistuimessa käsiteltävän asian tosiseikkoihin tai kohteeseen tai jos kyseinen ongelma on luonteeltaan hypoteettinen, eikä yhteisöjen tuomioistuimella ole tiedossaan niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, jotka ovat tarpeen, jotta se voisi antaa hyödyllisen vastauksen sille esitettyihin kysymyksiin (ks. em. asiat *PreussenElektra*, tuomion 39 kohta ja *Canal Satélite Digital*, tuomion 19 kohta).
- 23 Ajatus yhteistoiminnasta, jonka on oltava ennakkoratkaisutoiminnan lähtökohdiana, edellyttää kansallisen tuomioistuimen ottavan puolestaan huomioon sen, että yhteisöjen tuomioistuimen tehtävänä on myötävaikuttaa lainkäyttöön jäsenvaltioissa eikä antaa neuvoa-antavia lausuntoja yleisluonteisista tai hypoteettisista kysymyksistä (em. asia *Meilicke*, tuomion 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 24 On korostettava, että direktiivin 76/207/ETY 6 artiklassa — jonka nojalla jokaisen, joka katsoo joutuneensa loukatuksi sen vuoksi, että tasa-arvoisen kohtelun periaatetta ei ole noudatettu, on voitava esittää vaatimuksensa tuomioistuimessa — ei täsmennetä minkä tyyppisen tuomioistuimen tehtäväksi jäsenvaltioiden on annettava mainittu tehtävä. Itse asiassa kyseisessä 6 artiklassa

edellytetty vaatimus täyttyy, kunhan henkilö, joka katsoo joutuneensa loukatuksi sen vuoksi, että tasa-arvoisen kohtelun periaatetta ei ole noudatettu, voi tehokkaasti vedota oikeuksiinsa toimivaltaisessa tuomioistuimessa.

- 25 Direktiivi 76/207/ETY on saatettu osaksi Itävallan oikeusjärjestystä B-GBG:llä, jonka soveltaminen voidaan riitauttaa ensin hallintoviranomaisessa ja sitten hallintotuomioistuimessa.
- 26 Kuten yhteisöjen tuomioistuimelle esitetystä oikeudenkäyntiaineistosta käy ilmi, Itävallassa on kuitenkin mahdollista AHG:n 1 §:n 1 momentin nojalla nostaa siviilituomioistuimissa valtiota vastaan myös yleinen vahingonkorvauskanne, jolla vaaditaan korvattavaksi vahinkoa, joka on syntynyt sellaisen päätöksen johdosta, jonka katsotaan olevan lainvastainen virkamiesten ja tuomareiden uralla etenemisessä sovellettavan miesten ja naisten välisen tasa-arvoisen kohtelun periaatteen perusteella.
- 27 Näin ollen kuten julkisasiamies on tuonut esiin ratkaisuehdotuksensa 35 kohdassa, Itävallan oikeusjärjestyksessä annetaan valtion vahingonkorvausvastuuta koskevilla yleisillä säännöksillä, joiden soveltamista valvotaan sekä tosiseikkojen että oikeuskysymysten osalta siviilituomioistuimissa kolmessa oikeusasteessa, yksityisen käyttöön yksi oikeussuojakeino, jonka kautta hän voi vedota siihen, että hänen osaltaan on loukattu tasa-arvoisen kohtelun periaatetta.
- 28 Sitä, että tällainen oikeussuojakeino vastaa direktiivin 76/207/ETY 6 artiklassa tarkoitetun kaltaisia riittävän ja tehokkaan oikeusturvan asettamia vaatimuksia, ei voida riitauttaa.

- 29 Pääasiassa on ilmeistä, että Schneider on pannut vireille oikeudenkäynnin Landesgericht Wienissä ja Oberlandesgericht Wienissä sekä Oberster Gerichtshofissa saadakseen korvausta siitä vahingosta, jota hän oli kärsinyt, koska hylkäyspäätöksellä oli loukattu miesten ja naisten tasa-arvoisen kohtelun periaatetta.
- 30 Näin ollen pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa tuomioistuinjärjestelmässä olevilla sellaisilla valtion korvausvastuuta koskevilla oikeussuojakeinoilla, joita Schneider on käyttänyt ja joita voidaan käyttää siviilituomioistuimissa yleisten säännösten, kuten AHG:n nojalla, täytetään täysin direktiivin 76/207/ETY 6 artiklassa asetetut vaatimukset.
- 31 Näissä olosuhteissa sen ratkaisemisella, täyttääkö menettely hallintotuomioistuimessa direktiivin 76/207/ETY 6 artiklassa asetetut edellytykset, ei ole merkitystä pääasian oikeudenkäynnin ratkaisulle ja ennakkoratkaisukysymys on siten hypoteettinen. Kuten tämän tuomion 22 ja 23 kohdasta ilmenee, yhteisöjen tuomioistuimella ei siten ole toimivaltaa vastata tällaiseen kysymykseen.
- 32 Kaikilla edellä esitetyillä perusteilla on todettava, että ennakkoratkaisukysymystä ei voida ottaa tutkittavaksi.

Oikeudenkäyntikulut

- 33 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Itävallan hallitukselle ja komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi.

Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut Verwaltungsgerichtshofin (Itävalta) tekemällään päätöksellä esittämän kysymyksen, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 4.10.2001, seuraavasti:

Verwaltungsgerichtshofin 13.9.2001 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö on jätettävä tutkimatta.

Jann

Timmermans

Rosas

Julistettiin Luxemburgissa 5 päivänä helmikuuta 2004.

R. Grass

V. Skouris

kirjaaja

presidentti